

Sygn. akt IV CSK 400/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa E. A.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 lutego 2018 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 7.200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z tego, że Sąd Apelacyjny w sposób kwalifikowany naruszył art. 471 k.c. w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r, poz. 233 ze zm.) przez ich nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, że odpowiedzialność profesjonalnego pełnomocnika (radcy prawnego) z tytułu niedochowania należytej staranności przy prowadzeniu sprawy o zapłatę, która zakończyła się prawomocnym odrzuceniem pozwu z uwagi na brak jurysdykcji sądu polskiego była ograniczona do szkody w postaci kosztów procesu i nie obejmowała kwoty roszczenia powódki dochodzonego w procesie, w którym doszło do odrzucenia pozwu.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nieopubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania

w sprawie powinien zmierzać skarżący. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy powódki o ewidentnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Już choćby z powołanego w treści uzasadnienia wniosku orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że w sprawach dotyczących odpowiedzialności odszkodowawczej adwokata lub radcy prawnego za niewłaściwe prowadzenie sprawy sądowej, konieczne jest udowodnienie, że gdyby pełnomocnik zachował należytą staranność, wynik sprawy byłby korzystny dla jego mocodawcy (por. wyroki Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2012 r., II CSK 219/12, OSNC 2013, nr 7-8, poz. 9 i z 19 kwietnia 2013 r., V CSK 210/12, OSNC 2014, nr 2, poz. 14). W niniejszej sprawie, zgodnie z tą linią orzecniczą, Sąd Apelacyjny uznał, że powództwo podlegało częściowemu oddaleniu ze względu na to, że powódka nie udowodniła, żeby zainicjowanie we właściwym terminie sprawy przed sądem francuskim gwarantowało jej uzyskanie pozytywnego orzeczenia o roszczeniach przeciwko podmiotowi mającemu siedzibę we Francji. Dodatkowo Sąd Apelacyjny podkreślił, że - przed podjęciem się prowadzenia sprawy przez radcę prawnego, za którego odpowiadać ma pozwany - powódka prowadziła postępowanie przed sądem francuskim, którego wynik okazał się dla niej niekorzystny. To rozstrzygnięcie podważa tezę powódki, że usługi transportowe na rzecz francuskiej firmy wykonała rzetelnie i prawidłowo, a zatem powinna otrzymać za nie umówione wynagrodzenie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. § 2 pkt 7 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.

jw